

L'animal vivia en un edifici 'd'alt estànding'

Les obres d'urbanització d'uns terrenys al costat de l'església de Llívia van posar al descobert el 2001 les restes d'un edifici romà del segle I, que es va utilitzar els segles I i II, coincidint amb una època de màxima esplendor per a Llívia (la vila s'havia fundat a final del segle I aC). Es considera que era un edifici públic, ja que té marbres del Pròxim Orient i del nord d'Àfrica i perquè s'hi van trobar restes de columnes, 4 habitacions petites i el tors d'una estàtua més gran que un cos humà, que podria ser l'estàtua d'un déu. Amb tot, es desconeix si era un edifici de culte. Després del segle II, l'edifici es va remodelar. La darrera ocupació va ser al segle VI, època en què es data la fossa i les restes del mico. Mercadal diu també que la troballa d'aquest edifici «dóna a entendre que Llívia era una ciutat amb una certa entitat a l'època».

Amb un mico del segle VI per mascota

Els arqueòlegs consideren única a Europa la troballa del mico de Llívia

LOURDES CALDERA
Puigcerdà

Llívia es convertirà en referència obligada dels arqueòlegs per la troballa d'una fossa funerària amb les restes d'un mico datada del segle VI, en època tardoromana. La troballa del mico de Llívia es va fer el 2001, però no es va divulgar. Les investigacions s'han allargat fins fa poc, i ara es publiquen per primer cop a la revista Ceretània, editada per l'Institut d'Estudis Ceretans. L'equip d'arqueòlegs que ha estudiat la troballa la considera «del tot excepcional» arreu d'Europa.

Tal com explica Oriol Mercadal, membre de l'equip que ha estudiat les restes, d'aquesta època només es té constància de dos o tres enterraments de micos arreu d'Europa (al nord de França i a Irlanda), «perquè l'enterrament d'animals no era usual». De tots els enterraments, «el de Llívia és el més ben conservat», diu Mercadal, que afegeix que «tenim fins i tot restes del vestit i de les sivelles amb què va ser enterrat». El mico, un macaco de l'espècie *Macaca sylvana* (gran com un ximpanzé), va ser trobat en una fossa datada del segle VI i localitzada en les

restes d'un edifici públic romà fundat el segle I. La fossa, d'uns 70 centímetres de longitud, conservava l'esquelet del mico encara amb restes d'un vestit i de peces de metall i amb una mandíbula de xai als peus. Prop seu hi havia 204 monedes romanes. Mercadal explica que l'estudi de les restes ha permès arribar a la conclusió que el mico era la mascota d'una persona destacada, un oficial romà, que a més li tenia molta estima, perquè l'enterrament s'havia fet amb cura i l'animal duia un vestit amb peces de bronze i amb restes de sivelles de diferents uniformes militars de zones frontereres de l'imperi romà. El fet que es trobés una mandíbula de xai als peus del mico fa pensar que se li va fer una ofrena. A la fossa també es van trobar trossos de ceràmica. Com explica Mercadal, al segle VI no era freqüent l'enterrament d'animals, i hi havia pocs micos, ja que s'havien de portar de les terres llunyanes d'Àfrica. La majoria dels pocs micos que hi havia s'utilitzaven com a animals de circ, com a element de demostració de distinció i prestigi de les classes altes romanes i com a mascotes.

ARXIU/ORIOL MERCADAL

Imatge de com es va trobar la fossa i les restes del mico, del segle VI